

דף כה.

הרמב"ם חל' שאר אבות הטומאה פ"א ה"ט עין משפט א.

ואלו ביהמות שעורותיהם כבשרם. עור חזיר של ישב ועור חוטרת הגמל הרכבה ועור בית הבשタ ועור השليل ועור שפתחת האליה. הרי אלו מטמאין מן הנבלה. ואם עבדן או הלק בהן כדי עבודה הרי אלו טהורין. ואם עשה בהן מעשה שבתלן טהורין אף על פי שלא הלק בהן כדי עבודה. כיצד. אזן חמוץ שטלהה לכפיפתו טורה. פמה הוא כדי עבודה ארבעה מיליון. ואילו היא חוטרת רכה כל זמן שלא טענה. הגיע זמנה לטען ולא טענה או שטענה קדם שיגיע זמנה הרי זה ספק:

ר. כתף משנה: ואלו בהמות וכו'. משנה פרק העור והרוטב (דף קכ"ב) ואע"ג דברהיא מתניתין מני בהדי הנך עור ראש העגל הרך ועור הפרסות השמייטם רביינו פה ובפ"ד מהמ"א משום דאמרין בפרק הנזכר ובפרק אלו טיפות (דף נ"ה) דיחידאה היא. ומיש ואם עשה בהם מעשה וכו' כיצד אוזן חמוץ וכו' עד כל זמן שלא טענה. שם בגמרה. ומיש הגיע זמנה לטעון וכו'. שם בעיא ולא אייפשיטה:

דף כח:

הרבמ"ם הל' פטולי המוקדשין פי"ג ח"ב עין משפט א.ב.

מפני השמועה למדו שזה שנאמר בתורה ואמ האכל **יאכל** מברך זבח שלמי יינו מדבר אלא במחשב בשעת הקרבה שיأكل ממנו בשלייש. והוא הדין לכל קרבן שחשב עליו בשעת מעשו שיأكل ממנו לאחר זמן קראי לאכילת אותו קרבן. וכן אם חשב להקטיר ממנו במזבח דבר קראי להקטירה . כך למדוי מפני השמועה. אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח. אם חשב עליו אחר זמן הרי קרבן פגיל:

הרבמ"ם הל' פטולי המוקדשין פי"ח ה"ז עין משפט ג.

יאינו חייב כרת על קדש **שייש** לו מתירין עד שיأكل ממנו אחר קרבבו מתיריו. אבל אם אכל את הבשר קדם זריקת الدم אינו לוקה ממשום טמא שיأكل את הקדש.

ש. **כسف** משנה: ומיש מפני השמועה למדו שזה שנאמר בתורה ואם האכל יאכל וכו'. בפ"ב דזבחים (דף כ"ט). ומה שכח באכילת אדם ואחד אכילת מזבח וכו'. שם (דף כ"ח):
ת. **כسف** משנה: אינו חייב כרת וכו'. משנה בפ"ב דמעילה (דף י'). ומיש אבל אם אכל את הבשר קודם זריקת الدم אינו לוקה וכו'. בפרק כל הפסולים (דף לג:) פלוגתא דר"י ור"ל ופסק קר"י. ומיש זה הכלל כל שיש לו מתרים אין חייבין עליו וכו' עד חייבים עליו משום טומאה. משנה בפ"ב דמעילה (דף י'). ומיש אפי' נטמא הבשר קודם פלוגתא דר"י וכו'. בפרק השוחט ומעלה (דף ק"ח) פלוגתא דר"י הגלייל ורבנן ופסק קרבן. ומיש ואם אכל מבשר חטא הנשפות והוא טמא וכו'. משנה פ"ב דמעילה (דף ט') פרים [הנשופים] ושעריהם הנשופים מועלים בהם משהוקדשו וכו' הוזה דמן חייבין עליהם משום פגול נותר וטמא ומחייב לה בפי כל הפסולים (דף לג':)

זה הפלל כל שיש לו מתיירין אין חיבור עליו משום פגول או משום נותר או משום טמא עד שיקרבו מתייריו בהלכתן. וכל שאין לו מתיירין כיון שהקדש בכל חיבור עליו משום טמאה. אפילו גטמא הבשר קדם שייטמא האוכל הויאל וקרבו המתיירין ואחר כן אכל חיב פרת. וכיון אם אכל מבשר חטאות הנשראות והוא טמא אחר שנזוק דם הרי זה חיב ברת:

עיין משפט ד. הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פ"ג ח"ג

אבל קרבן שלא נפסדה מחייבתו אלא נזוק דמו על המזבח כהילכתו ונשאר מפנו לאחר זמן אכילהו. אותו הנשאר נקרא נותר אסור לאכלו. והקרבן כבר נרצה וכפער. הרי הוא אומר בدم עני נתתיו לכם על המזבח לכפר כיון שהגיעה דם למזבח כהילכתו נתפפרו הבעלים ונרצה הקרבן. לפיכך אין מתפגר אלא דבר שיש לו מתיירין בין לאדם בין למזבח כמו שייתבאר. אחד זבח שחייב בו אחת משלש מחייבות אלו בשעת שחיטה או שחייב בשעת קבלת הדם. או בשעת הולכתו למזבח. או בעת זריקתו על המזבח: